

ת"ד 4242/09/15 - מדינת ישראל נגד שקד קקון

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

ת"ד 4242-09-15 מדינת ישראל נ' קקון
תיק חיצוני: 448068

כבוד השופטת בכירה אטליא וישקין	בפני
מדינת ישראל	מאשימה
שקד קקון	נגד
	נאשמים

גזר דין - נימוקים

להלן נימוקי גזר הדין:

הנאשם הורשע עפ"י הודאתו בגין גרימת תאונת דרכים עת נהג ברכב פרטי בכביש 4311, למערב.

בסמוך לק"מ 5 בעקומה ימינה, סטה לשמאל, לנתיב הנהיגה הנגדי, ופגע ברכב יונדאי.

כתוצאה מן התאונה נגרמו חבלות קשות לנהגת הרכב אשר נסע מנגד ולשתי נוסעות נוספות שהיו ברכב. ובלשון כתב האישום:

"כתוצאה מהאמור לעיל נחבלה הנהגת המעורב חבלות של ממש בגופה בדמות שבר עם ריסוק בקרסול ימין, בעטיו בוצע לנהגת המעורבת ניתוח לקיבוע וסד גבס.

כתוצאה מהאמור לעיל נחבלה נוסעת ברכב במעורב, ח' א', חבלות של ממש בדמות קרע בכבד בדרגה 3, שבים בצלעות 10-11, 9 מימין ושברים ללא תזוזה בחוליות 1,2,3 שבר בשתי שיניה העליונות-מרכזיות.

כתוצאה מהאמור לעיל, נגרמו חבלות של ממש לנוסעת ברכב המעורב, א' ר', בדמות קרע בכבד 3-22, שברים בצלעות 5,6,7,8 מימין, 8,9,10 משמאל, שבר בחוליה, 2L, שבר באמה יד שמאל, שהצריך גבס, שבר רדיוס ביד שמאל".

יודגש כי ההליכים בתיק זה התמשכו עד מאד. תחילה ניתנו דחיות להסדרת ייצוג משפטי, ובהמשך, בחר הנאשם להחליף סנגור. ביום 5.12.16 הודה באשמתו והצדדים המשיכו במגעים ביניהם במטרה לנסות ולהגיע להסכמה עונשית. כמו כן, נשלח לקבלת תסקיר שירות המבחן. אף התביעה "תרמה" חלקה להתמשכות ההליכים באשר התבקשה דחייה לשמוע

דברי הנפגעות. ביהמ"ש נעתר לבקשה זו, אך בסופו של יום ומטעמים שלא הובהרו די צורכם, החליטו הנפגעות שלא להתייצב בביהמ"ש ובחרו להציג עמדה בכתב. הונח בפני מכתבן של נ' א', ר' א' וח' א'. שלוש אחיות שהן נפגעות העבירה. מדובר במכתב קורע לב, המספר על חומרת הפגיעה ועל הסבל הרב שהוא מנת חלקן של הנפגעות- עד היום!

עפ"י המסמך, שלושת הנפגעות (שהינן אחיות) אובחנו בסובלות מפוסט טראומה (PTSD) ומטופלות תרופתית ופסיכולוגית.

עפ"י האמור במכתב - לר' א' ולח' א' אובחנו קרעים בכבד אשר הביאו לאישפוזן בטיפול נמרץ, ובלשון:

"השהות בטיפול נמרץ והפגיעה הרב מערכתית העמידו את שתיהן בסכנת חיים וגרמה לשלושתנו חרדות לגבי אובדן אפשרי שלהן. זמן האישפוז הכולל במחלקות השונות בבית החולים היה כשבועיים כאשר בשלב זה שלושתנו לא יכולנו לקום מהמיטה. ח' ור' היו צריכים לשים מחוך לפגיעה בחוליות הגב... רק ביום האישפוז האחרון נעשה ניסיון לקימה והתהלכות ליד מיטת בית החולים.

נ' לא יכלה גם כן לקום מהמיטה בגלל שהקרסול שלה התרסק..." הכותבת ממשיכה ומתארת האפקט הטראומטי של הפגיעה והאישפוז וכן מתארת המעבר לאישפוז שיקומי. הצורך בעזרת הזולת לשם קימה מן המיטה ולבישת מחוך, הצורך בעזרה ללבוש ורחצה.

במכתב ניתן דגש על מצבן הנפשי הקשה והחשש מכל מגע פיזי נוסף עם אנשים אחרים במסדרונות בית החולים השיקומי כגורם סיכון פוטנציאלי לפגיעה גופנית נוספת.

עפ"י האמור, ח' א' ור' א', שהו בשיקום בבית רעות כחודשים ואילו נ' א' שהתה כארבעה חודשים.

לגבי נ' א', שהינה אם לילדות, מתוארת ההשפעה הקשה של הניתוק מבנותיה והצורך לשכור מטפלת, כאשר שתי אחיותיה שוחררו לביתן והיו נזקקות לטיפול בפציעותיהן שלהן.

המכתב מספר על קשיים נפשיים רבים אשר מחמת צנעת הפרט לא אפרטן, ומספר כי לבד מטיפול פסיכולוגי, נזקקו לטיפול תרופתי.

ע"פ האמור במכתב, נכון לזמן כתיבתו- קיים קושי תפקודי בשל חרדות, קושי בהליכה במקומות הומי אדם, מקומות חדשים, נסיעה בכלי רכב, חציית כבישים ועוד.

מתוארת פגיעה בתפקודים קוגניטיביים, חברתיים וכל זה בצד הגבלות פיזיות וכאבים, פגיעות תעסוקתית ואחרות. לסיכום נכתב:

"כיוון שהתאונה פגעה בשלושתנו, הפגיעה הייתה קשה יותר, זאת בשל שלא יכולנו לטפל אחת בשנייה ולתמוך אחת בשנייה. לכן עול הטיפול בשלושתנו נפל על האחות הקטנה- החיילת- שלא הייתה נוכחת בתאונה. היא הייתה קרובת המשפחה היחידה שיכלה לטפל בנו ולכן שוחררה בחופשה מיוחדת מהצבא ונאלצה הן לטפל בכל מטלות הבית, בנושאים הכספיים והבירוקרטיים, באביה של נ' בן ה- 94 וסבא הבנות והן בנו כאשר תפקודנו היה מוגבל. עול כבד אשר השאיר צלקת נפשית קשה אצל ילדה בת 20. כמו גם פגע בדינמיקה המשפחתית והקשה על תהליך השיקום".

בסוגיית העונש הראוי שלדעתן, אמור להיות מוטל על הנאשם, כותבות הנפגעות כי מבקשות "שביהמ"ש ישקול ההשלכות של הפגיעה לא רק לטווח קצר, אלא גם לטווח ארוך והפגיעות העתידיות שנגרמו בעקבות התנהגות הנאשם".

קביעת המתחם העונשי

בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, ראשית, יש לקבוע מתחם ענישה הולם לעבירה בנסיבותיה, כאשר העיקרון המנחה הינו עקרון ההלימה. במילים אחרות - יש לבטא יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו למידת אשמתו של הנאשם ובין מידת העונש ורכיבו - אשר יוטלו על הנאשם.

הערך המוגן שנפגע מביצוע העבירה הינו שמירת שלום הציבור, שלמות גופו של האדם וחיייו. מידת הפגיעה בערך המוגן הינה כרף הרשלנות.

קביעת רף הרשלנות

כמתואר בכתב האישום, הנאשם נסע בעקומה ימינה וסטה עם רכבו שמאלה לנתיב הנגדי. כפי המתואר בכתב האישום - התאונה על כל שלביה התרחשה בנתיב הנגדי. כפי הוראות החקוק בגינן הודה הנאשם באשמתו - עבר עבירה של סטייה מקו הנסיעה - בניגוד לתקנה 41 לת"ת וכן נהג בקלות ראש - עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה.

בנסיבות המתוארות לעיל - אין מנוס מן המסקנה כי המדובר ברף רשלנות גבוה מאוד.

בסוגיה זו מצאתי להעיר כי הנאשם הביא בפני עדותו של בעל הרכב אשר לדבריו: "הרכב היה שלי, ע"ש אמי".

על פניו, העד, איננו חף מאינטרס בבואו להעיד בפני לטובת חברו. מכל מקום, העד שהינו עיוור (לדבריו מגיל 3.5 שנים) (מתאר כי "הנהיגה הייתה רגילה, ... שמענו מוסיקה כרגיל, כשהתקרבו לפניה, הרגשנו שאנו מאטים. הרגשתי תחושה של החלקה. היה בום בצד שלי כבר בדלת בפרונט. שאלתי את שקד מה קרה אפילו לא ענה לי היה בשוק. זה הייתה תחושה של החלקה ולא איבוד שליטה. לא יודע על כמה היינו. יכול להעריך אך לא יודע כמה זה יהיה מוסמך..."

ניכר היה בעד, כי עדותו מגמתית וכי רצונו להביא להקלה מקסימאלית בעונשו של הנאשם.

העד מאשר כי מעולם לא חווה תאונת דרכים אחרת. מכאן שאת דבריו לא ניתן לפרש כתחושה המבוססת על ניסיון, אלא כאמירה יזומה וחסרת כל בסיס-לבד ממשאלת לב-שמטרתה הפחתת אחריות הנאשם לתאונה. לא ברור הכיצד סבור שניתן תחושתי להבדיל בין אובדן שליטה להחלקה. יודגש כי התובעת, נהגה באצילות, בכך שנמנעה מלהקשות

על העד אלא שהתמיהות העולות "מעדותו" הינן אינהרנטיות. יתרה מזאת, עפ"י הפסיקה טענת החלוקה איננה יכולה להישמע, שהרי על הנהג לשכנע כי נקט בצעדים למניעת ההחלוקה ומאידך, לא הושמעה בפני ולו בדל טענה בדבר מציאות שמן על הכביש או כל חומר אחר שעשוי היה לגרום להחלוקה. אף מקום שיש ע"ג כביש, חומר הגורם להחלוקה - על נהג חובה להתאים אופן ומהירות נהיגתו - לתנאי הדרך.

מדברי חברו של הנאשם, מר אביב בר -למדתי, כי אף לאחר התאונה, לא היה בפי הנאשם כל הסבר מניח את הדעת בדבר נסיבות סטייתו לנתיב הנגדי.

סוף דבר -

כמפורט לעיל, הריני קובעת כי המדובר ברף רשלנות גבוה.

מכאן ואילך, יש לקבוע המתחם העונשי לאור נסיבות אלו של קרות התאונה (המתרחשת בשעה 16:30 אחה"צ).

הריני קובעת כי מדובר במידת פגיעה גבוהה בערך המוגן.

עמדת הפסיקה:

עניינינו דומה לתאונה אשר נדונה בעפ"ת מחוזי ת"א 8596-06-17 יוסף כהן צדק נ' מדינת ישראל.

אף שם מדובר בנאשם אשר סטה עם רכבו לנתיב הנגדי ופגע ברוכב אופנוע אשר נותר משותק - מדובר היה בנאשם נורמטיבי ללא כל עבר תעבורתי. אושר עונש של 8 חודשי מאסר בפועל ו- 5 שנות פסילה.

התביעה הפנתה לרע"פ 1583/14 שמיר נ' מדינת ישראל. עניין זה קרוב לנושא הנדון בפני באשר אף בעניין ההוא, התרחשה התאונה בנתיב הנגדי.

הנאשם שמיר פנה פניית פרסה תוך שנוהג משמאל לקו הפרדה רצוף. תוצאות התאונה היו חבלות "רגילות", ל- 2 נוסעים ואילו לנסע השלישי, נגרמה "חבלה של ממש" קשה, חבלת ראש ושבר באגן.

כבוד ביהמ"ש העליון אישר למעשה את גזר דינו של ביהמ"ש לתעבורה, אשר גזר על הנאשם 8 חודשי מאסר בפועל, 7 שנות פסילה מיום שחרורו וכן מאסר מותנה. גזר הדין זה חשוב וישים לעניינינו הן בשל נסיבות התאונה ותוצאותיה והן בשל הדיון בהשפעת מצב נפשי כפי חו"ד פסיכיאטרית - על העונש הראוי. לאספקט זה, אשוב ואתייחס בהמשך.

עוד מצאתי להדגיש כי בעניין שמיר הנ"ל, ניתן משקל לקולא למצבו הקשה של הנאשם עצמו. לכך שמדובר באדם נשוי, אב ל- 2 קטינים, האחד כבן 3 שנים והשני כבן שנה וחצי! הנאשם היה מוכר על ידי ביטוח לאומי כנכה, ואף התקיים מקצבת נכות ועבודות חשמל. נסיבותיו האישיות של הנאשם הניצב בפני-שונות בתכלית.

לעניין השפעת התוצאה של פגיעה קשה על הענישה יש לאזכר עניינו של קרני. רע"פ 2564/12 קרני נ' מדינת ישראל. מדובר בנאשם, נהג אוטובוס מקצועי, בעל ותק נהיגה רב של למעלה מ- 25 שנה. לחובתו נרשמו במרוצת כל שנות

נהיגתו 5 הרשעות (כולן, להוציא אחת, מסוג ברירות קנס - קרי, עבירות קלות). הנאשם גרם לתאונת דרכים עת לא ציית לרמזור אדום תוצאה התאונה הייתה פציעה קשה למעורבת ולבתה הקטינה אולם, המדובר בתוצאות "הקלות" משמעותית מהפציעה הנדונה בפני.

ביהמ"ש לתעבורה סבר כי העונש הראוי הינו עונש של 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות ושנתיים פסילה (בין שאר העונשים) .

בעפ"ת 23981-11-11 כב' בית המשפט המחוזי, הפך החלטת ביהמ"ש קמא וקבע כי על הנאשם לרצות עונש של 6 חודשי מאסר בין כותלי בית הסוהר !

כב' בית המשפט העליון מצא לנכון לקצר תקופת המאסר ל- 3 חודשים אולם לא שונתה הקביעה כי המדובר במאסר ממש ולא במאסר שירות בדרך של עבודות שירות. תקופת הפסילה הוגדלה ל-40 חודשים ומניינם מיום שחרורו! (שאר העונשים נותרו בעינם). יש לשוב ולהדגיש כי המדובר בנהג מקצועי אשר עברו התעבורתי ראוי לציון.

בעניין פציעות קשות, יש להפנות לרע"פ 3616/13 רמו רז נ' מדינת ישראל

בו אישר כב' ביהמ"ש העליון עונש של 8 חודשי מאסר, פסילה למשך 5 שנים כאשר תוצאת התאונה הינה 75% אחוזי נכות לאחד משני הנפגעים. יש להדגיש כי רמו הוגדר כ"בגיר צעיר" ולמרות העובדה שקטגוריה זו זוכה להקלה עונשית מחמת היותה "בתפר" שבין נערות לבגרות, נשלח למאסר מאחורי סורג ובריא ! (העבירה שיוחסה לו הייתה פגיעה בהולכי רגל ע"י מעבר חצייה).

עפ"ת מחוזי ת"א 8596-06-17 יוסף כהן צדק נ' מדינת ישראל הנאשם סטה עם רכבו לנתיב הנגדי ופגע ברוכב אופנוע אשר נותר משותק. נאשם נורמטיבי ללא עבר תעבורתי !!! אושר עונש של 8 חודשי מאסר בפועל ו- 5 שנות פסילה.

פסיקה אליה הופנית על ידי הסנגור:

בעניין 3679-09-11 מדינת ישראל נ' טרטריאן - תאונה הדומה מאד בנסיבותיה לתאונה הנדונה בפני, באשר אף בעניין טרטריאן נדון נהג אשר סטה שמאלה, עבר לנתיב הנגדי והתנגש בשלושה כלי רכב שנסעו בנתיב הנגדי.

שם נגזר על הנאשם עונש של 11 חודשי פסילה בנוסף ל- 45 ימי פסילה מנהלית, פסילה על תנאי, 150 שעות של"צ וצו מבחן הכולל השתתפות הנאשם בתוכנית טיפולית.

בחנתי מלוא גזר דינו של ביהמ"ש לתעבורה והגעתי למסקנה כי יש לאבחן אותו מהאירוע הנדון בפני.

כב' השופט סבאג, ס"נ, נתן משקל משמעותי לכך שהנאשם עצמו נפצע וכן לכך שגרם אף לפציעתה של בת זוגו אשר אושפזה בטיפול נמרץ כשבועיים. פציעתה, היוותה עבור הנאשם ענישה של ממש.

עוד יש לאבחן ולהדגיש כי לנאשם היה ותק נהיגה של כ- 18 שנה ולחובתו 2 ברירות משפט בלבד. מדובר בעבר

תעבורתי המאפשר קביעה כי התאונה הינה חריג לנהיגתו השגרתית התקינה.

בעניינו לא אוכל להגיע למסקנה זו באשר ותק נהיגת הנאשם קצר. במרוצת כשש שנות נהיגה לחובתו 5 הרשעות קודמות.

המשיך הסנגור והפנה ל- ת.ד. 2725-04-14 - מדינת ישראל נ' חיימוב בו נדון עניינו של נהג מונית אשר סטה מנתיב נהיגתו ימינה נפגע בגדר כתוצאה מכך נחבלה נוסעת ברכבו אשר לה נגרם קרע בטחול שהצריך הסרתו. תאונה עצמית.

ביהמ"ש לתעבורה גזר עונש של 7 חודשי פסילה, פסילה על תנאי וקנס כספי.

מצאתי לאבחן עניינו של חיימוב בעיקר משום ששם נקבע כי לנפגעת רשלנות תורמת באשר לא חגרה חגורת בטיחות למרות שבמונית שליטי אזהרה המחייבים אותה לעשות כן.

עוד הופנית ל- 116-08-13 מדינת ישראל נ' אליהו מוטולה בו נדון עניינו של נהג אשר לא נתן זכות קדימה לרוכב אופנוע.

ביהמ"ש לתעבורה גזר על הנאשם 3 חודשי מאסר, לריצוי בדרך של עבודות שירות, 6 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, קנס ופסילה למשך 11 חודשים.

יש לאבחן ענין מוטולה הנ"ל בשל העובדה כי ביהמ"ש קבע עובדה לפיה לנאשם הייתה הגבלה בשדה הראייה לימין.

עוד יש להדגיש כי לחומרת הפציעה תרמה העובדה שהנפגע רכב ע"ג אופנוע ולפיכך גופו לא "נהנה" מהגנת שילדת הרכב. תוצאת התאונה שברים רבים וכן כריתת רגל ימין מעל הברך. עוד יש לציין כי הנפגע עצמו פנה לביהמ"ש והצהיר כי אין בלבו כל צער על הנאשם, כמו כן ניתן משקל לכך ששאר כלי הרכב איפשרו לנאשם חציית הצומת. כנימוק לקולא כב' ביהמ"ש התחשב בכך שמדובר בנהג אשר רישיון נהיגתו משמש מקור פרנסתו, רב סרן במילואים התורם לקהילה.

טיעוני הצדדים לעונש:

התביעה, עתרה לגזור על הנאשם עונש של מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, מאסר על תנאי ממושך ומרתיע, פסילה בפועל ארוכה בת שנים פסילה על תנאי וקנס.

הסנגור טען כי מתחם הענישה מתחיל בענישה של עבודות של"צ עד מאסר "שמרוצה בדרך של עבודות שירות, ובנוסף פסילה לתקופה שנעה בין 6 חודשים ועד שנים".

עמ' 9 לפרוטוקול מיום 15.6.17.

בטיעוניו מבקשני הסנגור לגזור עונש כפי המלצת שירות המבחן.

סוף דבר -

לאחר בחינת מכלול טיעוני הצדדים, הריני קובעת כי המתחם העונשי נע בין מאסר מותנה, לבין מאסר 6 חודשים שהינו בר המרה בעבודות שירות.

כפי קביעת ביהמ"ש המחוזי מרכז,מפי כב' השופט אברהם יעקב - גבולו התחתון של המתחם העונשי בסוגיית הפסילה מתחיל ב- 3 חודשי פסילת חובה. לפיכך הריני קובעת מתחם פסילה בין 3 חודשים - ל 5 שנים.

אשר למיקומו של הנאשם במתחם הענישה:

בפני הונח תסקיר שירות מבחן. לא אוכל לקבוע כי המדובר בתסקיר חיובי. בין השאר, התסקיר התייחס לכך שהנאשם התקשה להתייחס בביקורתיות לדפוסי התנהגותו כפי שמשקף מהגיליון התעבורתי. עפ"י האמור בתסקיר, הנאשם סובר שהוא עצמו נהג זהיר! עוד נקבע כי מרכז בצרכיו ובמחירים האישיים עימם מתמודד.

יש להדגיש כי קביעה זו של שירות המבחן לפיה הנאשם איננו מסוגל להכיר בכך שנהיגתו שגויה, באירוע זה ובהרשעותיו הקודמות - מקבלת נופך מיוחד של חומרה, על רקע תיאורה של תאונה קודמת עת נהג הנאשם ע"ג טרקטורון ונפצע פציעה ממשית. צלעותיו נשברו, נגרם לו קרע בכבד וקיבל מכה בראשו. תאונה זו גרמה לכך ששהה בחופשת מחלה ממושכת של כשנה וחצי! בנסיבות אלו, יש להתפלא על כי הנאשם לא הפיק לקח ולא שיפר נהיגתו.

זאת ועוד - עפ"י דבריו שוחרר מן הצבא מספר חודשים מאוחר יותר על רקע אי התאמה.

לשאלת השלמת השירות הצבאי - או אי השלמתו - אדרש בהמשך בהתייחסותי לארבע הפעמים בהם התייצב הנאשם בפני הממונה על עבודות השירות.

לעניינו יש לסכם כי אין אפשרות להגדיר את התסקיר "כתסקיר חיובי". למעשה, קיימת בו סתירה פנימית באשר המלצת שירות המבחן לגזור על הנאשם ענישה קונקרטית, חינוכית שיקומית, איננה עולה בקנה אחד עם הממצאים שתוארו לעיל.

שירות המבחן ממליץ לגזור עונש של של"צ משמעותי, 450 שעות, צו מבחן למשך שנה המיועד לטיפול קבוצתי ופיצוי כספי לנפגעות.

רשלנות תורמת

הריני קובעת כי באירוע הנדון בפני אין רשלנות תורמת כלשהיא מצד המעורבת, אשר נסעה בנתיבה ומצאה את עצמה נחסמת ע"י רכב הנאשם אשר פלש לנתיבה. מימינה מעקה הבטיחות ולמעשה לא נותר בידה כל אמצעי למנוע התאונה או להקטין הנזק.

שיקולים לקולא

הודאת הנאשם באשמה, חסכה הטרחת המעורבות לביהמ"ש וחסכה להן את שחזור הטרומה. אף חסכה זמנם של הצדדים זמן שיפוטי.

בהקשר זה, אשוב ואציין התייחסות התסקיר לכך שהנאשם מרוכז בצרכיו ובמחירים האישיים עמם מתמודד. צר לי לקבוע כי התנהגותו של הנאשם מונעת הרבה יותר מאימת הדין ואימת הדין, מאשר מהכרה עצמית מלאה בטעותו. יתרה מזאת, לא התרשמתי כי הנאשם אכן מקבל על עצמו לשפר דרכיו ודרך נהיגתו. התרשמות זו עולה בקנה אחד עם האמור בתסקיר לגבי קשיים בקבלת החלטות שקולות וקושי להעריך מראש תוצאות עתידיות על מעשיו.

הצדק עם התובע המפנה תשומת לב לכך שלמרות העובדה שהתאונה התרחשה בשנת 2014 - הנאשם בחר לפנות לעזרה פסיכיאטר רק בשנת 2017. לא אוכל להשתחרר מן הרושם כי פנייה זו נעשתה אך ורק כדי להביא להקלה בדינו. יתרה מזאת הנאשם הציג עצמו "כאלטרואיסט" אשר מבקש להשאיר בידיו את רישיון נהיגתו כדי לנהוג למען חברו העיוור. לבד ממה שנכתב לעיל, לגבי האינטרס האישי של בעל הרכב מר אביב בר - הרי בסופו של יום, כשלנגד עיני מלוא האמור בתסקיר ובטיעוני הצדדים כולל דברי הנאשם עצמו, הריני בדעה כי חברו הובא בפני לצורכי המתקת העונש בלבד. למעשה, הנאשם עוסק לפרנסתו בעבודות אחרות. בתסקיר נטען כי עובד בעבודה מסודרת וקבועה כמלצר וטבח במסעדה מזה כשנה (התסקיר נכתב ב- 29.5.17). דבריו אלו עומדים בסתירה למה שטען בפני ביום 15.6.17

"חבר שלי טוב הוא אדם עיוור ואני נמצא איתו רוב היום לוקח אותו איתי כל הזמן. הרישיון שלי זה הרגלים שלו ואני העיניים שלו". וביום 31.1.18 טען בפני "אני רגלים של אדם עיוור". צר לי לקבוע כי הנאשם עשה ניסיון מניפולטיבי להשתמש בעזרתו לחברו העיוור כגורם להקלה בעונש ולהצגת מצג שמא לפיו מרכז עיסוקו הינו התמיכה בחברו...

ברוח זו, אף יש להבין דבריו ביום 31.1.18 עת ניתנה לו הזכות להשמיע את "המילה האחרונה" קודם מתן גזה"ד בעניינו.

הנאשם שב ומנסה להתנער מאחריותו ולהטילה על הנפגעות. כן טען בפני: "יש משהו שמציק לי וזה עניין פציעת הבחורות הבנות. אנחנו היינו 3 אנשים ברכב אני ושני חברים וגם ברכב השני היו 3 בנות. רציתי לשאול איך הפציעה שלהם הייתה כל כך קשה ביחס לפציעה שלנו שהסתכמה בפציעה קלה בלבד. שנינו היינו באותה תאונה".

לתמיהת ביהמ"ש האם מבקש לחזור מהודאתו הוסיף: "אני לא מוריד שום דבר מהאחריות שלי. אני חושב שיכול להיות כי יהיה כאן סוג של עונש מסוים גבוה שאולי לא באשמתי!"

אמירה זו - מעמידה סימן שאלה כבד בדבר נכונות התרשמות קצינת המבחן מכך שמגלה אמפטיה לקורבנות, דעתי שונה !

אף "בדקה התשעים" מנסה הנאשם לגלגל על הנפגעות אחריות לתאונה ומעלה האפשרות שלא היו חגורות. למותר לציין כי במהלך החקירה לא העלה כל טענה בסוגה זו...

אשר לסוגיית הטיפול הפסיכולוגי

הנאשם נשלח לקבלת חו"ד הממונה על עבודות השירות.

הממונה עמד על כך שתונח בפניו חו"ד פסיכיאטר קופ"ח המטפל בנאשם. ביום 30.8.17 הודיע רופא שב"ס כי רופא קופ"ח לא סיפק האישור הנדרש.

ביום 15.10.17 הודיע רופא שב"ס כנ"ל.

ביום 15.11.17 הונחה בפני הודעת רופא שב"ס לפיה רופא קופ"ח מסר שהנ"ל לא לוקח את הטיפול התרופתי המומלץ...

ביום 31.1.18 התייצב הנאשם בפני רופא שב"ס כשבידו אישור רפואי מרופא פרטי.... רופא זה קובע כי הנאשם עשה שירות צבאי מלא !!!

קביעה זו הינה בניגוד לאינפורמציה שנמסרה לשירות המבחן ...

עוד קובעת חווה"ד כי אף פעם לא סבל מבעיה נפשית ולא קיבל טיפול נפשי להוציא לקיחת כדורי סטילנוקס עקב נדודי שינה...

קביעה זו, עומדת בסתירה גמורה לטענות הנאשם, בפני קצינת המבחן ובפני בית המשפט בשאלת השפעתה הקשה של תאונת הדרכים על מצבו הנפשי...

בנסיבות אלו, הגעתי למסקנה כי אין מנוס אלא מלגזור על הנאשם עונש ממשי של מאסר בדרך של עבודות שירות בצד פסילת רישיון לתקופה משמעותית וזאת מתוך תקווה שהענישה תביא להפנמת מלוא טעותו ותגרום לנאשם לקבל החלטה ממשית לשיפור נהיגתו בתום ריצוי עונשו.

התמשכות ההליכים

בשולי הדברים מצאתי לציין כי הנאשם תרם תרומה משמעותית להתמשכות ההליכים ולמעשה ביהמ"ש נהג עמו לפנים משורת הדין שעה שהמתין לקבלת חו"ד נוספות בעניינו. בסופו של יום, נתנו 4 חו"ד של הממונה.

מסיבה זו, ומחמת העובדה שעמדתי בפני יציאה לשבתון בחו"ל, ניתן גזה"ד ביום 31.1.17.

במהלך שהותי בשבתון, הוגשה ע"י הנאשם בקשה לקבלת נימוקי גזה"ד. בקשה זו בדין יסודה. דע עקא בשל שהייתי בחו"ל, בקשה זו, לא יכולה הייתה להיות מובאת לידיעתי והריני מודה לכב' ביהמ"ש המחוזי אשר מצא לנכון לעכב ביצוע עונש המאסר עד לקבלת נימוקי גזה"ד.

לצדדים זכות ערעור תוך 45 יום מיום קבלת נימוקי גזה"ד.

הריני מורה למזכירות ביהמ"ש להביא החלטתי זו, לידיעת הצדדים ולוודא טלפונית קבלתה.

ניתנה היום, י"ג תמוז תשע"ח, 26 יוני 2018, בהעדר הצדדים.